

KRIEKENVLAAI MET WHISKY

Een blijspel in twee bedrijven

door

JO LEEMANS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **KRIEKENVLAAI MET WHISKY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **JO LEEMANS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 2024/0220/001
ISBN 9789038517254

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 9 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(5 dames – 4 heren)

JAN DE BACKER, 61 jaar, boekhouder in een KMO, bezoeker van rommelmarkten, overweegt om met pensioen te gaan en wil naar aanleiding daarvan een boek schrijven

ILSE DE WINTER, 55 jaar, vrouw van Jan, verpleegster woonzorgcentrum Ballade

ANN DE BACKER, 28 jaar, dochter, woont thuis, werkt bij de buurtpolitie

INE DE BACKER, 24 jaar, dochter, woont thuis, studente kunstgeschiedenis, gitarist bij folkgroep De Strapatsers

ERIK KRIEKEMANS, 30 jaar, politieman, collega en partner van Ann

SYLVIA ESPOSITO, lid van de maffiaclan Esposito uit Rimini

BENNY VERMEIREN, Antwerpse gangster in opleiding

BROEDER DAVID, 78 jaar, de nonkel in Ethiopië

TANTE MELODY, 58 jaar, zus van Ilse, schrijfster

DECOR

De living van de familie De Backer, sokken van Jan in de sofa.

Zijkant jardin, van voor naar achter: doorgang kelder, doorgang slaapkamers, doorgang inkom

Zijkant cour, van voor naar achter : doorgang tuin, doorgang keuken

Op het podium : kant jardin, een grote sofa en een salontafeltje, bij voorkeur op een verhoogje / kant cour, een grote eettafel met vijf stoelen en eerder centraal achteraan een lange buffetkast

SITUATIE

Een warme zomer begin juli, we volgen de familie gedurende zes opeenvolgende dagen.

EERSTE BEDRIJF

TAFEREEL 1

MAANDAGAVOND

(De huiskamer van de familie De Backer. Jan achter zijn laptop aan de grote tafel. Ilse aan de strijk, ziet er wat moe uit. Op de buffetkast een groot beeld van Franciscus.)

JAN: *(typt op zijn laptop en denkt luidop)* Als ik het nu eens “De laatste boekhouder” noem? Lijkt me origineel, niet schat? *(geen reactie)* Enfin, luister, dit hoofdstuk begint zo: “Het bedrijf soest zacht in de milde warmte van de middagzon. Ik boek nog één provisie die nuttig kan zijn voor de maandafsluiting. En ja hoor, tot mijn algehele tevredenheid zie ik op mijn scherm dat debet alweer gelijk is aan credit. De basis van boekhouden, de bron van mijn dagelijkse gelukzaligheid. De wereld mag in brand staan, de zondvloed nabij, maar als ik mijn kantoor afsluit in de wetenschap dat debet gelijk is aan credit heb ik vrede met mezelf, ben ik helemaal zen.” Goed hé? *(geen reactie)* En dan zeg ik, “Niets zo rustgevend als een goed glas Italiaanse rode wijn, een boswandeling en ... cijfers in harmonie.” Klinkt goed hé schat?

ILSE: Mmmm.

JAN: “Of de laatste schatbewaarder”, ook niet slecht vind ik.

ILSE: Beetje dramatisch hé Jan.

JAN: Ja Ilse maar het is ook drama. Realisme, drama en een beetje magie. Feit is dat je binnenkort nergens nog een boekhouder vindt, neem het van mij aan. Wacht, ik verwoord het als volgt: “Regelmatig komen leerlingen van naburige scholen op excursie naar mijn kantoor. “En dan zien we hier de laatste boekhouder van het land”, zegt de juffrouw met enige trots in haar stem. Trots dat ze alsnog een afspraak heeft kunnen regelen om me in mijn natuurlijke habitat te kunnen observeren.” Natuurlijke habitat, goed hé?

ILSE: Mensen wat is het warm. Daarstraks op het werk was het ook al om dood te vallen. Bij zulk een weer wilt ge echt niet in een woonzorgcentrum zijn, neem het van mij aan. Als het zaterdag maar wat koeler wordt op ons tuinfeest.

JAN: Luister, “Sommige leerkrachten zijn wat ontgoocheld omdat ik niet met veer en inktpot schrijf maar de meesten zijn toch tevreden dat ze na de laatste melkboer, Noordzeevervisser en circusdirecteur nu ook de laatste boekhouder mochten spotten.” Ha, ha, Noordzeevervisser en circusdirecteur, schoon gezelschap hé? *(geen reactie)* Wacht, zo gaat het verder, “Maar morgen zal ik er niet meer zijn, sorry juffrouw Daisy, maar hier om de hoek is nog een smid actief, misschien ook interessant voor de kinderen. Hoewel Arthur nooit een prater is geweest en naar de drank ruikt, wat ook niet zo stichtelijk is voor onze scholieren natuurlijk. Enfin, los het op juffrouw Daisy, ik ben ermee weg!”

ILSE: Ha, en wanneer komt die klas?

JAN: Maar nee, het is fictie hé Ilse. Er komt helemaal niemand kijken naar mij, niemand

is geïnteresseerd in wat ik doe maar misschien komt er ooit wel een dag waarop men zal vaststellen dat er nog slechts één boekhouder is in dit land, en op dat scenario is mijn boek gebaseerd.

ILSE: En dan komt juf Daisy, de juf van ons meisjes destijds?

JAN: Zou toch kunnen.

ILSE: Daar heb je altijd al een boontje voor gehad hé.

JAN: Maar enfin, ik vermeld gewoon een juf die als eerste in mij opkwam.

ILSE: Ja, dat begrijp ik. (*geeuwt even*) Eerlijk gezegd, dat tuinfeest, ik heb er echt geen zin in.

JAN: Ik ben verdorie goed bezig, al zeg ik het zelf. Als het zo verdergaat heb ik het geschreven tegen dat ik met pensioen ga, goed hé?

ILSE: Heb je nu al beslist wanneer dat is?

JAN: Normaal gezien februari volgend jaar.

ILSE: Ha februari, lekker koud. Denk er toch maar goed over na. Ik haal een drankje, jij iets?

JAN: Doe maar een pintje.

(*Ilse af*)

Ik moet nu gewoon alles neerpennen wat in me opkomt en daarna ordenen we dit. Hier en daar wat bijschaven, een commerciële titel en klaar is Kees.

ILSE: (*op met flesjes/blikjes, ziet het heiligenbeeld op de kast*) Sorry Jan, maar ik vind dat beeld niet passen in ons interieur. Moet dat echt?

JAN: Maar Ilse, ik vind het toch wel iets hebben hoor. De uitdrukking op het gezicht, die blik in de ogen, twintig euro op de rommelmarkt gisteren hé.

ILSE: Voor twintig euro kunt ge ook een schoon boeket kopen.

JAN: Maar dat blijft niet hé.

ILSE: Ho maar dit ook niet. (*en gaat verder aan het strijken*) En weet je wat er nu zaterdag nog bijkomt, naast alle andere "vrolijke" festiviteiten?

JAN: Ik moet er zaken in verwerken die ik op één of ander manier heb meegemaakt in mijn loopbaan zodat het boek ook een therapeutisch relaas wordt. Indrukken die ik kan loslaten op het moment dat het gedrukt staat, zwart op wit.

ILSE: Ha, ge hebt al een drukker.

JAN: Nog niet Ilse, maar dat komt wel.

ILSE: Dus wat er nog allemaal bijkomt, luister goed, een idee van de ergotherapeut, Sofie, wandelen met ezels.

JAN: Over het prille begin heb ik ook al wat geschreven hoor. Eens kijken.

ILSE: Jan, hallo, hoor je mij?

JAN: Heu, ja, zeg maar.

ILSE: Ik zei, wandelen met ezels.

JAN: Wij? Wanneer?

ILSE: Op het feest van het woonzorgcentrum Jan, een lumineus idee van Sofie.

JAN: Plezant.

ILSE: Nee Jan, dat is niet plezant want dat is weeral een extra belasting voor het personeel.

JAN: Het personeel?

ILSE: Ja Jan, voor het personeel van Ballade, het rusthuis waar ik werk, weet je nog?

JAN: Ha ja, tja, een extra belasting da's nooit goed hé. Dus onze man ruimt op zijn laatste werkdag zijn kantoor op en bedenkt, "Vreemd, maar misschien ook niet, dat ik onwillekeurig moet denken aan mijn eerste dag als boekhouder zowat 40 jaar geleden." Ik schrijf alle getallen trouwens in cijfers en dus niet in letters, als een boekhouder dus, goed gevonden hé. Ik ga verder, "Ik dus naar de grote stad, wit hemd, zwarte ribfluwelen vest en vooral veel lef. Ik kom terecht in een grote, massieve building, neem de lift naar de zevende verdieping en daar aangekomen bevind ik me plots in een andere wereld. Elke afdeling in zijn hokje, vooraan in de gang Ilse, de knappe receptioniste ..."

ILSE: Ha, ik mag meedoen.

JAN: Dit is een andere Ilse schatje, "en helemaal achteraan het gigantisch bureau van de grote baas, mijnheer de Broqueville. Deze man sprak uiteraard Frans en bewoog zich door de gangen als een perfecte kopie van wijlen onze vorst Boudewijn. Minzaam lachte hij je toe als hij je passeerde met zijn Echo de la Bourse onder zijn arm".

ILSE: Sorry Jan maar dit interesseert niemand.

JAN: Maar dit is nog maar de aanloop hé, er komen echt wel grappige dingen aan.

ILSE: Ongetwijfeld. Iets met ezels misschien?

JAN: Ezels?

ILSE: 't Is toch niet te geloven. Gerd, de broer van Sofie, bezit drie ezels en hij wil die gratis ter beschikking stellen van Ballade, (*sarcastisch*) bedankt Gerd.

JAN: Is toch origineel?

ILSE: Ja, ja, en bovendien zeer rustgevend volgens Sofie, zowel voor de ouderen als voor de kindjes.

JAN: Dat zal wel.

ILSE: Absoluut, maar wie moet die dieren, de oudjes en de kindjes begeleiden denk je?

JAN: Ha, Gerd dan zeker?

ILSE: Nee want Gerd moet zaterdag naar een rockconcert.

JAN: Ha zo.

ILSE: En dus moeten wij, het personeel dus, hiervoor opdraaien. Dit gaat er zo over, niet normaal.

(Ann in uniform op)

ANN: Die hitte, dat is niet normaal!

ILSE: Tegen wie zeg je het.

ANN: En dan nog strijken, make?

ILSE: Ja, wie gaat het anders doen?

ANN: *(wijzend op het beeld)* Franciscus misschien? Dag pake, weer aan het schrijven?

JAN: Ja Ann meisje, daar kruipt wat tijd in hoor.

ANN: Dat zal wel.

JAN: *(mijmerend)* De laatste boekhouder, de laatste schatbewaarder, de laatste doet het licht uit ...

ILSE: Alles goed?

ANN: Jawel, druk hé make.

ILSE: Is het dan niet wat rustiger nu in het begin van de zomer?

ANN: Op straat wel, het is nu te warm voor misdaad. Maar de administratie die is blijven liggen moet er nu wel doorgejaagd worden, echt boring. Gelukkig krijg ik wat hulp van mijn Erik want de rest van de collega's zijn liever lui dan moe.

ILSE: Is dat zo?

JAN: Ik ken dat. Dat viel mij ook direct op toen ik begon te werken. Eens kijken hoe ik het verwoord in mijn boek.

ANN: Ha, gaat het er van komen, pake?

ILSE: Afwachten.

ANN: Is ons lne thuis?

ILSE: Nee, die is gaan repeteren met de Strapatsers.

ANN: God ja, ze mochten optreden op het Zonnewende festival binnen twee weken, knap hé?

ILSE: Zeker weten.

ANN: Ik ben zot van die Ierse folkmuziek, altijd ambiance met hen.

ILSE: Da's waar, die zal nogal genieten nu van haar vakantie na die stevige examens.

ANN: Zal wel zijn, amai, zo'n universiteit, 't zou niets voor mij zijn.

ILSE: Dat denk ik ook.

ANN: Ik ben toe aan een Roseetje, nog iemand?

ILSE: Straks graag Ann, eerst mijn strijk afwerken.

ANN: Oké make, straks dan. *(af)*

JAN: Gevonden. "Ik stap 's ochtends het kantoor van de boekhouding binnen. Madame Ketels nipt gedistingeerd aan haar koffie, de Frans doet alsof hij zich verdiept in zijn werk maar een blad zie ik hem niet omslaan en de Gaston, ja de Gaston, da's een verhaal apart."

ANN: *(op met fles Rosé en glazen)* Hier ben ik aan toe, mensen toch.

JAN: Je moet eens luisteren Ann, dit is echt wel grappig.

ANN: *(zet zich in de zetel)* Ik ben benieuwd.

JAN: "De Gaston is de broer van de onderdirecteur en het spreekt dus voor zich dat die totaal geen vat heeft op onze Gaston. Gaston begint zijn dag dan ook steevast met zijn onderste bureauschuif open te trekken en zijn tuinkalender te raadplegen, hij bezit immers ergens een volkstuintje en dat is zijn lang leven." Kan je je dat voorstellen?

ILSE: Ik denk het wel, ja.

ANN: Steevast, is dat geen woord van vroeger?

ILSE: Geen idee.

ANN: Wat komt er nog?

JAN: “We zullen eens zien, zegt hij, 15 april, aardappels planten, aardbeien en bloemkool. Daar heeft onze Gaston echter zijn bedenkingen bij. Is dat niet wat vroeg Frans, ’t kan toch nog vriezen, waarop de Frans instemmend knikt en zegt “ja, da’s te rap, ’t is nog maar april”. Daarop springt Gaston plots recht, neemt een grote ringmap uit een soort van draaimolen en gebruikt deze als een accordeon terwijl hij “april in Portugal, een bloemenfestival” zingt, een hit uit jaren stillekes”. Is dus echt gebeurd hé.

ANN: Ja dat zal wel pake maar wat is de meerwaarde?

JAN: Hoe bedoel je?

ANN: Ik bedoel dat het leuke anekdotes zijn maar daar kopen de mensen toch geen boek voor. Ik denk dat het toch ietske meer moet zijn.

ILSE: Wel, ik denk dat ook.

ANN: Is er seks bij?

JAN: Maar enfin, dit zijn wat observaties die passen in een groter geheel, in, in een beschrijving van een loopbaan van een boekhouder die terugkijkt op wat hij allemaal heeft meegemaakt en beseft dat hij misschien wel eens de laatste zou kunnen zijn. Bij momenten is het tragisch maar vaak ook gewoon grappig.

ANN: Ik meen het, er moet seks bij pake, anders verkoopt het niet.

JAN: Ik weet niet ...

ANN: Nooit verliefd geweest tijdens de kantooruren?

JAN: Enfin Ann, waar uw moeder bij is.

ILSE: Ik kan wel wat hebben, hoor.

JAN: Tja, ik heb op een beurs wel eens een knappe Italiaanse ontmoet maar om nu te zeggen ...

ANN: En had je daar dan fantasieën over?

JAN: Maar enfin.

ILSE: Mij stoort het niet, hoor.

JAN: Tja, heu, ja, maar er is nooit iets gebeurd hoor schatje.

ANN: Die wilde fantasieën, die moet je beschrijven, dat lezen de mensen graag.

JAN: Maar enfin, dat was helemaal het plan niet. Ik wilde gewoon ...

ILSE: Misschien heeft ons Ann wel een punt. Voor mij mag het in ieder geval wat vrolijker.

JAN: Ik weet niet. Is dat niet wat te gemakkelijk? Moet het niet iets meer inhoud, wat niveau hebben?

ANN: Het hangt er allemaal van af wat het plan is.

JAN: Hoe bedoel je?

ANN: Ofwel schrijf je een handleiding voor senioren “Hoe met een goed gevoel je

pensioen aanvragen?” ofwel verbaas je iedereen met een stomende roman over de uitpattingen van een boekhouder met een dubbelleven.

JAN: Dubbelleven?

ANN: Wel ja, use your imagination pake. “De vurige schat van de schatbewaarder” of zoiets.

ILSE: (*lacht*) Ha, ha, ik stop ermee, ik ben op. Wat een dag, mannekes, pfff.

ANN: Neem een Roseetje make.

ILSE: Goed idee. (*zet zich ook in de zetel*)

JAN: Nee, een handleiding is het niet hoor. Die anekdotes en belevenissen leiden tot een bepaalde stemming waarin de boekhouder, of de accountant, met gemengde gevoelens, afscheid neemt van zijn loopbaan.

ANN: (*schenkt uit*) Lekker cool.

ILSE: Ik ben er aan toe, ik voel me honderd jaar met die vermoeide rug van me. Ik ben uitgeteld.

JAN: (*denkt luidop*) Uitgeteld, de accountant uitgeteld misschien?

ANN: Kom, genoeg zo, schol.

ILSE: Schol, gaat smaken. Zeg Ann, heb jij zaterdag plannen?

ANN: Niet echt nee, waarom?

ILSE: Tja, het tweejaarlijks tuinfeest van Ballade hé. Ik kan eigenlijk wel wat hulp gebruiken dan.

ANN: Is het weer zover?

ILSE: Ja, dit jaar met volksspelen, de onvermijdelijke kriekenvlaaien, een muzikale gast én ezels.

ANN: Ezels?

ILSE: Ja kindje, ezels. Hoe verzinnen ze het hé?

ANN: En wie is de muzikale gast?

ILSE: Een zekere Frankie.

ANN: Is dat een DJ?

ILSE: Nee, een zanger.

ANN: Ken ik niet.

ILSE: Ik ook niet kind, zingt blijkbaar covers van Frank Sinatra.

ANN: Let it snow, let it snow, let it snow.

ILSE: O ja, please.

JAN: (*sluit zijn laptop af*) Tja, nu weet ik het eigenlijk efkes niet meer. (*staart voor zich uit*)

INE: (*op met gitaar*) Hallo.

ANN: Ha zusje, komt het goed?

INE: Ja hoor, nog wat repeteren en dan zijn we er helemaal klaar voor. De sfeer is goed alleszins.

ANN: Repeteren met Peter zeker?

INE: Ja, en met de drie anderen van De Strapatsers, ge moet daar niks achter zoeken.

ANN: Zeker?

INE: Het klikt tussen ons maar dat is voorlopig alles.

ANN: Ha, ha, voorlopig ... Kom, zet u. Drink er eentje mee. Jij ook pake, dan komt de inspiratie vanzelf.

INE: Goed plan. *(drinkt mee)*

JAN: Ja, je hebt gelijk, de boog kan niet altijd gespannen zijn. Ik kom erbij zitten. *(wil gaan zitten)*

ILSE: Staan.

JAN: *(twijfelt)* Heu?

ILSE: Staan, de boog kan niet altijd gespannen staan.

JAN: Ja, ja, dat weet ik. *(zet zich)* Die sokken moeten uit, veel te warm. *(sokken in de zetel, hij neemt dan ook een glas)* Schol, op mijn boek.

ANN: En op de seks.

INE: Excuseer?

ILSE: *(proestend)* Ann, gij zot geval.

(Donker)

TAFEREEL 2

DINSDAGAVOND

(De huiskamer van de familie De Backer. Gans het gezin aan tafel.)

ILSE: Smaakt het niet Jan? Je bent zo stil.

JAN: Jawel, maar ik ben moe.

ILSE: Ha, heb je dan ook tien patiënten moeten verleggen zoals ik vanmiddag?

ANN: Jij bent toch aan het uitbollen pake.

JAN: Uitbollen? Tarara. Den John is een maand buiten strijd en wie kan het oplossen? Den deze hier.

ILSE: Den John van het magazijn?

JAN: Ja, vorige week aangereden met zijn fiets, heel wat breuken geloof ik.

ILSE: Dat is niet goed. O ja, de ezels zijn trouwens Alpaca's geworden.

JAN: Een wonder?

ILSE: Nee, een bittere noodzaak. Die arme dieren waren blijkbaar gestresseerd geraakt dit weekend bij een event in de kleuterschool maar "geen zorg" zei Sofie, dat zegt die altijd trouwens, ik word nog zot van dat mens, "geen zorg" dus. Blijkbaar heeft Gerd ook nog enkele Alpaca's die we mogen inzetten.

INE: Schattig.

ILSE: Hij komt ze morgen op ons domein zetten zodat ze al wat kunnen wennen aan de nieuwe omgeving. Alweer, bedankt Gerd!

INE: Kan toch leuk worden?

ILSE: Ik weet niet, het is de bedoeling dat de bezoekers er in kleine groepjes mee kunnen gaan wandelen. Zeer rustgevend volgens Sofie.

JAN: Kan toch?

ILSE: Ja, en wie moet dat allemaal in goede banen leiden denk je?

JAN: Heu ...

ILSE: Het personeel hé Jan, alsof we niets anders te doen hebben. Maar, "geen zorg" zegt Sofie dan, maar gaat zij er mee wandelen denk je?

JAN: Ik weet niet ...

ANN: Zeg iets anders, wat doet dat driewielerke in de garage?

ILSE: Weer een koopje van vader, schatje.

JAN: Van de rommelmarkt zondag. 't Is toch een schoontje hé?

ILSE: Ja maar ons meisjes zijn het wel wat ontgroeid denk ik.

JAN: Voor de kleinkinderen misschien? Al mijn vrienden zitten er al middenin.

INE: Voor een kind moet je wel met twee zijn hé pake.

ANN: Niet aan de orde.

ILSE: En moet gij dan nu inspringen in het magazijn Jan?

JAN: Tja, als ze de ijsvitriines leveren vanuit Italië moet ik erbij zijn, die leveringen moeten gecontroleerd worden natuurlijk. Ik ken die types wel vanop de facturen maar of die leveringen compleet en correct zijn da's een ander paar mouwen. Dat is mijn job eigenlijk niet hé.

ILSE: Kan er dan zoveel mis gaan?

JAN: Je wilt het niet weten schat. Daarstraks een vitrine aangekomen vanuit Rimini zonder zijpanelen, dat houd je toch niet voor mogelijk. Die Italianen zijn soms echte amateurs.

ANN: Ik heb daarstraks trouwens ne schone Mini gezien.

JAN: En dan stuur je een mail naar ginderachter maar als je nu denkt dat er iemand antwoordt?

ILSE: Die moet de Alpen over hé schat.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze